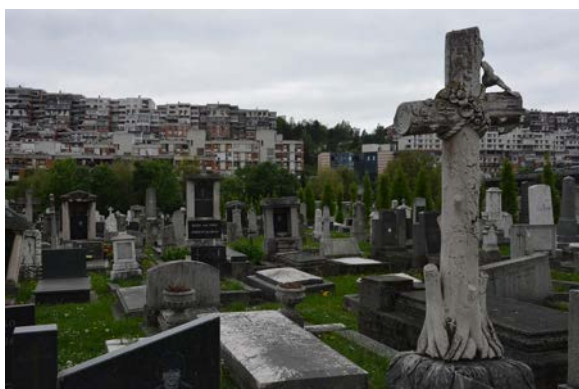


Tin Ujević: Notturmo

Noćas se moje čelo žari,
noćas se moje vjeđe pote;
i moje misli san ozari,
umrijet ću noćas od ljepote.

Duša je strašna u dubini,
ona je zublja u dnu noći;
plačimo, plačimo u tišini,
umrimo, umrimo u samoći.

Iz zbirke "Kolajna"



Opomena

Čovječe pazi
da ne ideš malen
ispod zvijezda!

Pusti
da cijelog tebe prođe
blaga svjetlost zvijezda!

Da ni za čim ne žališ
kad se budeš zadnjim pogledima
rastajao od zvijezda!

Na svom koncu
mjesto u prah
prijedi sav u zvijezde.

Antun Branko Šimić

Doviđenja dragi, doviđenja

Doviđenja, dragi, doviđenja;
ti mi, prijatelju, jednom bješe sve.
Urečen rastanak bez našeg htijenja
obećava i sastanak, zar ne?

Doviđenja, dragi, bez ruke, bez slova,
nemoj da ti bol obrve povije
umrijeti nije ništa na ovom svijetu nova,
al ni živjeti baš nije novije.

Sergej Aleksandrovič Jesenjin



Utjeha kose

Gledo sam te sinoć. U snu. Tužan. Mrtvu.
U dvorani kobnoj, u idili cvijeća,
Na visokom odru, u agoniji svijeća,
Gotov da ti predam život kao žrtvu.

Nisam plako. Nisam. Zapanjen sam stao
U dvorani kobnoj, punoj smrti krasne,
Sumnjajući da su tamne oči jasne
Odakle mi nekad bolji život sjao.

Sve baš, sve je mrtvo: oči, dah i ruke,
Sve što očajanjem htjedoh da oživim
U slijepoj stravi i u strasti muke,

U dvorani kobnoj, mislima u sivim.
Samo kosa tvoja još je bila živa
Pa mi reče: Miruj! U smrti se sniva.

Antun Gustav Matoš



OPROŠTAJ

Umrem li,
ostavite balkon otvoren.

Dijete naranče jede.
(Vidim sa svog balkona)

Kosac žito kosi.
(Čujem sa svog balkona.)

Umrem li,
ostavite balkon otvoren!

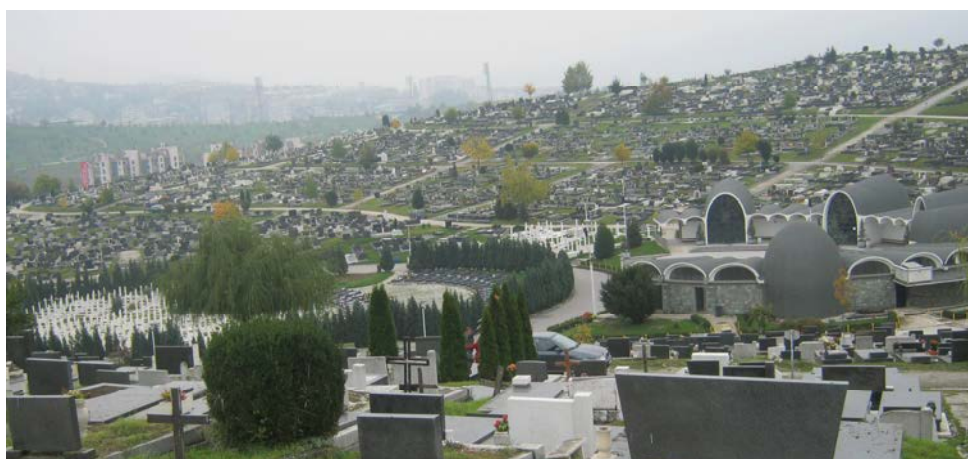
Federico Garcia Lorca



Smrt i ja

Smrt nije izvan mene. Ona je u meni
od najprvog početka: sa mnom raste
u svakom času
Jednog dana
ja zastanem
a ona raste dalje
u meni dok me cijelog ne proraste
i stigne na rub mene.
Moj svršetak
njen pravi je početak:
kad kraljuje dalje sama

Antun Branko Šimić



KAD UMREM

Kad umrem želim tvoje ruke na svojim očima:
želim svjetlo i žito tvojih ljubljenih ruku,
da me još jednom dirne njihova svježina,
da osjetim nježnost što izmijeni moji sudbinu.

Hoću da živiš dok te uspavan čekam,
hoću da tvoje uši i dalje slušaju vjetar,
da udišeš miris mora koje smo zajedno voljeli
i da nastaviš hodati pijeskom kojim smo hodali.

Hoću da ono što volim nastavi živjeti,
a tebe sam ljubio i pjevao iznad svega,
zato cvjetaj i dalje rascvjetana,

da bi dosegla sve što ti moja ljubav naređuje
da bi sjena moja prošetala tvojim vlasima,
da bismo tako upoznali i razlog mome pjevanju.

Pablo Neruda



O smrti

Obične smrti i herojske smrti
i pesničke smrti od omče i metka,
nek te ne zbunjuju, zemlja se vrti,
smrt je, u stvari, život ispočetka.
Neko će drugi, neznan i drag,
još lepše pesme da ti piše.
Za svakim od nas ostane trag,
travka nad glavom kroz koju diše.
Možda smo bili ptica nad morem,
u Podmoskovlju breza tanušna.
Možda ćemo biti čempres međ borjem.
Život je velik! Smrt je majušna.

Pero Zubac

Zemlja je smrtnim sjemenom posijana
Ali smrt nije kraj Jer smrti zapravo i nema
I nema kraja Smrcu je samo obasjana
Staza uspona od gnijezda do zvijezda

Mak Dizdar

